

Arrest

nr. 44 401 van 31 mei 2010
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn en handelt in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordiger van haar minderjarige kinderen X en X, op 3 december 2009 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 19 oktober 2009 tot weigering van afgifte van een visum.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 april 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 mei 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. BERKTAS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Kosovaarse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op X.

Op 5 februari 2009 dient de verzoekende partij een aanvraag voor een visum lang verblijf in als echtgenote van een vreemdeling die in België verblijft. De verzoekende partij dient eveneens een visumaanvraag in voor haar minderjarige kinderen.

Op 19 oktober 2009 weigert de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de afgifte van het visum. Deze beslissing wordt aan de verzoekende partij en aan elk kind afzonderlijk ter kennis gebracht. Deze beslissingen vormen de bestreden beslissingen en zijn als volgt gemotiveerd:

"De aanvragers kunnen zich niet beroepen op de bepalingen inzake gezinshereniging van artikel 10, 1 eerste lid, 4° van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Overwegende dat de Ambassade van België te Pristina aan de Dienst Vreemdelingenzaken een visumaanvraag gezinshereniging heeft overgemaakt op naam van L. Z. (...), geboren op 12/03/1980; L.L. (...), geboren op 26/09/2003, en L. L. (...), geboren op 07/10/2006, allen van Kosovaarse nationaliteit;

Deze aanvraag werd ingediend op grond van een huwelijk op 04/08/2008, in Kosovo, met L.R. (...), geboren op 08/10/1973, van Kosovaarse nationaliteit;

Overwegende dat artikel 27 van het wetboek van internationaal privaatrecht bepaalt dat een buitenlandse authentieke akte in België wordt erkend zonder dat een beroep moet worden gedaan op enige procedure indien haar rechtsgeldigheid wordt vastgesteld overeenkomstig het krachtens deze wet toepasselijk recht, en indien ze voldoet aan de voorwaarden van artikel 21 en artikel 18 (wetsontduiking) van het wetboek van internationaal privaatrecht.

Overwegende dat artikel 21 de openbare orde-exceptie bedoelt en het mogelijk maakt om een bepaling van het buitenlands recht te weigeren voor zover zij tot een resultaat zou leiden dat kennelijk onverenigbaar is met de openbare orde.

L.R. (...) diende op 15/01/2004 een asielaanvraag in. Hij verklaarde traditioneel gehuwd te zijn L. Z. (...) en heeft met haar een zoon, L. L. (...), geboren op 26/09/2003.

Deze asielaanvraag werd ongegrond verklaard omdat L.R. (...) onvoldoende kon aantonen dat hij in zijn land van herkomst vervolgd werd zoals omschreven in de Conventie van Genève. De Dienst Vreemdelingenzaken weigerde L.R. (...) verblijf toe te kennen bij beslissing van 09/02/2004. L.R. (...) tekende tegen deze beslissing beroep aan.

*Het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bevestigde de negatieve beslissing van DVZ op 13/05/2004 op grond, onder meer, van het adagium *fraus omnia corrumpit*: L.R. (...) verklaarde in zijn asielaanvraag nooit in een ander land dan België asiel te hebben aangevraagd, terwijl uit informatie verstrekt door de Duitse autoriteiten bleek dat hij reeds twee maal een asielaanvraag had ingediend in Duitsland, die beide werden geweigerd. Zijn asielaanvraag werd bedrieglijk verklaard wegens de poging om op intentionele wijze de Belgische autoriteiten te misleiden.*

Nadat verblijf verkrijgen op basis van een asielaanvraag was mislukt, zet L.R. (...) de Belgische onderdane S. G. (...) onder dwang om met hem te huwen. De geesteszwakke S. G. (...) beschikt enkel over een vervangingsinkomen; zij ontvangt een invaliditeitsinkomen.

Het verslag van de Politie (Recherche Ternat PZ TARL) dd. 03/05/2005 is duidelijk en expliciet : onder de terreur van doodsb bedreigingen is S. G. (...) met hem gehuwd op 06/05/2004 te Liedekerke. Het gaat hier duidelijk om een schijnhuwelijk.

S. G. (...) moest instaan voor alle kosten van het huwelijk en het "gezin". Er was geen enkele financiële inbreng van L.R. (...). L.R. (...) bewaarde zijn persoonlijke documenten angstvallig in een map, die hij verzegelde met plakband. S. G. (...) mocht deze map niet aanraken of er zouden slagen vallen. De eerste huwelijksnacht werd geconsumeerd. Na één week mocht S. G. (...) echter niet meer in haar eigen bed slapen. L.R. (...) eiste de slaapkamer op voor zich alleen. Hij sliep alleen en S. G. (...) verklaarde op 03/05/2005 dat zij reeds meer dan 11 maanden niet met elkaar praatte. Zij mag voor hem geen eten bereiden. Hij koopt zij eigen eten; niemand mag dit aanraken. L.R. (...) komt en gaat wanneer hij wil. Bij het vragen naar uitleg over zijn uitstappen wordt hij razend, agressief en kunnen er klappen vallen.

Volgens het Rijksregister hebben L.R. (...) en S. G. (...) 15 maanden samengewoond.

In de relatief korte periode dat L.R. (...) op het Belgisch grondgebied verblijft, komt hij veelvuldig in contact met het gerecht. Hij wordt onder meer veroordeeld voor bedreigingen, slagen en verwondingen en wordt opgesloten in de gevangenis van Vorst van 29/04/2005 tot 25/05/2005.

Nog tijdens het huwelijk tussen L.R. (...) en S. G. (...) is het tweede kind (L. L. (...), 07/10/2006) van L.R. (...) met zijn "echte" vrouw L. Z. (...) geboren.

Het is duidelijk dat het huwelijk tussen L.R. (...) en L. G. (...) in geen geval werd aangegaan met het oog op een duurzame levensgemeenschap. L.R. (...) heeft de geesteszwakke S. G. (...) misbruikt en gedwongen om met hem te huwen om verblijfsdocumenten te bekomen. Zij is alleen uit angst voor zijn doodsb bedreigingen en fysieke geweldplegingen met hem getrouwd.

L.R. (...) kreeg een verblijfsvergunning op basis van zijn huwelijk met S. R. (...).

Op grond van de gegeven omstandigheden heeft de Dienst Vreemdelingenzaken op 04/05/2009 het parket van de procureur des konings om advies verzocht.

Na onderzoek (referentie AN.SCH.217-09) heeft het parket van de procureur des konings onze diensten op 22/06/2009 medegedeeld te zullen overgaan tot dagvaarding in nietigverklaring van het huwelijk tussen L.R. (...) en S. G. (...).

Overwegende dat het huwelijksinstituut een wezenlijk bestanddeel uitmaakt van het Belgische rechtsbestel en een miskenning van dat instituut een schending uitmaakt van de Belgische internationale openbare orde.

Het huwelijk tussen L.R. (...) en S. G. (...) is niet tegenstelbaar aan de Belgische rechtsorde.

Tevens verleende het parket negatief advies inzake de afgifte van een visum aan L. Z. (...), L. L. (...) en L. L. (...), gelet op de dagvaarding die zal worden uitgebracht en de schending van de openbare orde.

Overwegende dat L.R. (...) op basis van een frauduleus huwelijk verblijf heeft gekregen in België.

Overwegende dat volgens het adagium "fraus omnia corrumpit" de frauduleus bekomen verblijfstitel geen enkel recht kan geven op een gezinshereniging (cf. Arrest van het Hof van Beroep van Luik van 26/03/2002 - nummer 880, repertoriumnummer 2002/1779).

De visumaanvragen worden derhalve geweigerd."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van "het gezag van het gewijsde, het zorgvuldigheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht."

2.1.1. De verzoekende partij stelt dat de toekenning van het visum gezinshereniging in casu aan de verzoekende partij wordt geweigerd omdat haar echtgenoot zijn verblijfsrecht verkregen heeft door een frauduleus huwelijk te hebben aangegaan met mevrouw S.G. Daarom zou het huwelijk niet tegenstelbaar aan de verwerende partij zijn en gaat het parket over tot dagvaarding in nietigverklaring van het huwelijk. Vooreerst wijst de verzoekende partij erop dat er vooralsnog geen rechterlijke beslissing, noch enige opgestarte procedure bestaat, die als basis zou kunnen dienen voor deze stelling van de verwerende partij zodat het legaliteitsbeginsel geschonden is. Voorts verwijst de verzoekende partij naar het vonnis van de rechtbank van eerste aanleg te Brussel rechtsprekend in correctionele zaken van 27 november 2006 waaraan kracht van gewijsde kleeft. De verzoekende partij acht het gezag van gewijsde geschonden omdat de correctionele rechtbank oordeelde dat niet werd aangetoond dat de beklaagde niet de intentie had om een reële huwelijksverbintenis aan te gaan. De verzoekende partij beroept zich in een onderdeel van het middel op de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, daar de verwerende partij in gebreke gebleven is de nodige onderzoeken te verrichten teneinde met een optimale kennis van zaken te kunnen oordelen. De verwerende partij heeft onder meer geen rekening gehouden met het vonnis van 27 november 2006 van de rechtbank van eerste aanleg te Brussel rechtsprekend in correctionele zaken of dit vonnis onderzocht. Voorts is de materiële motiveringsplicht geschonden omdat de motivering niet overeenstemt met de werkelijkheid.

De verzoekende partij adstrueert haar middel als volgt:

"De weigering van de toekenning van het visum gezinshereniging wordt in casu aan verzoekende partijen geweigerd stellende als zou de heer L. R. (...) een frauduleus huwelijk hebben aangegaan met

mevrouw S. G. (...). Dit huwelijk zou dan ook niet tegenstelbaar zijn aan de Belgische rechtsorde. Het Parket zou op 22/06/2009 dienaangaand hebben meegedeeld tot dagvaarding in nietigverklaring van dit huwelijk te zullen overgaan. Een frauduleus verblijfstitel zou in elk geval geen recht kunnen geven op de gevraagde gezinshereniging.

1 Uiteraard houdt deze motivering een regelrechte schending in van in de eerste plaats het wettigheidsbeginsel.

Immers, de stelling als zou het huwelijk tussen de heer L. R. (...) en mevrouw S. G. (...), op basis waarvan de heer L. (...) een verblijfsvergunning bekomen heeft, frauduleus zijn, is slechts gebaseerd op het voornemen van een dagvaarding in nietigverklaring van dit huwelijk. Er bestaat vooralsnog geen enkele rechterlijke beslissing, noch enige opgestarte procedure, die als basis zou kunnen dienen voor deze stelling van verwerende partij. De bestreden beslissing houdt dan ook een manifeste schending in van het legaliteitsbeginsel, daar zij zich enkel steunt op een totaal onzekere gebeurtenis die nog niet heeft plaatsgevonden.

2. De bestreden beslissing houdt tevens een schending in van het gezag van gewijsde van een definitieve rechterlijke beslissing, meer bepaald schendt het gezag van gewijsde van het vonnis van de 51ste kamer van de Rechtbank van Eerste Aanleg te Brussel, rechtsprekende in correctionele zaken dd. 27 november 2006, betekend op 18 april 2007 en derhalve thans reeds geruime tijd geleden in kracht van gewijsde getreden. (STUK 2)

De heer L.R. (...) werd in het kader van deze procedure een drietal zaken ten laste gelegd, waaronder: "A Met bedrieglijk opzet of met het oogmerk om te schaden, in authentieke en openbare geschriften, in handels- of bankgeschriften, of in private geschriften, valsheid gepleegd te hebben, hetzij door valse handtekeningen, hetzij door namaking of vervalsing van geschriften of handtekeningen, hetzij door overeenkomsten, beschikkingen, verbintenissen of schuldbevrijdingen valselijk op te maken of door ze achteraf in akten in te voegen, hetzij door toevoeging of vervalsing van bedingen, van verklaringen of van feiten die deze akten ten doel hadden op te nemen en vast te stellen, namelijk met het bedrieglijk opzet zijn verblijf in het land onrechtmatig te vergemakkelijken, een huwelijksakte en aller er uit voortvloeiende documenten te hebben laten opstellen en te hebben ondertekend voor S.G. en L.R. (...) terwijl het nooit de bedoeling was een duurzame verbintenis aan te gaan;

Deze tenlastelegging werd evenwel niet weerhouden door de strafrechter die dienaangaande gesteld heeft dat "het waarschijnlijk is dat er in hoofde van beklagde motieven van niet affectieve aard hebben meegespeeld bij het sluiten van het huwelijk. Het wordt echter niet aangetoond dat beklagde niet de intentie had om een reële huwelijksverbintenis aan te gaan, en van dwang ten aanzien van S. (...) bij het sluiten van het huwelijk is er nog minder bewijs voorhanden. Hoewel mevrouw S. (...) zwak begaafd is, achter deskundige L. (...) haar in staat haar daden te controleren. De feiten sub A zijn derhalve niet naar genoegde van recht bewezen

De heer L.R. (...) werd dan ook vrijgesproken voor deze tenlastelegging. gelet op het gezag van gewijsde van dit vonnis, kan er thans dan ook ontegensprekelijk geen enkele discussie meer gevoerd worden betreffende het rechtmatig karakter van dit huwelijk tussen de heer L. en mevrouw S. voornoemd.

De bestreden beslissing betekent dan ook een manifeste schending van het gezag van gewijsde van dit vonnis.

3. Verzoekende partijen beroepen zich verder terecht op de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel. daar het immers in casu duidelijk vaststaat dat verwerende partij in gebreke is gebleven zorgvuldig te werk te gaan en de nodige onderzoeken te verrichten teneinde met een optimale kennis van zaken te kunnen oordelen, zoals o.m. het nagaan van het bestaan van het hierboven onder sub 2 vermeld vonnis van de 51 ste Kamer van de Rechtbank van Eerste Aanleg te Brussel dd. 27 november 2006.

4. Totslotte is in casu eveneens sprake van de schending van de materiële motiveringsplicht aangezien de door verwerende partij aangehaalde motivering gewoonweg niet overeenstemt met de werkelijkheid.

De stelling als zou de heer L.R. (...) verblijf hebben bekomen op basis van een frauduleus huwelijk wordt immers geheel ontkracht door de thans door verzoekende partijen bijgebrachte vonnis van de 51 ste Kamer van de Rechtbank van Eerste Aanleg te Brussel dd. 27 november 2006. "

2.1.2. De verwerende partij stelt dat de gezinshereniging slechts kan worden doorgevoerd voor zover de op het Belgisch grondgebied verblijvende referentiepersoon er een rechtmatig verblijf heeft. De verwerende partij vervolgt dat het door de echtgenoot van de verzoekende partij ingeroepen wettelijk verblijf ter discussie staat als gevolg van de omstandigheid dat het huwelijk dat hij op 6 mei 2004 afsloot te Liedekerke en dat grond was tot het thans ingeroepen verblijfsrecht, voorkomt als een schijnhuwelijk. De verwerende partij meent dat deze vaststelling niet tegengesproken wordt door het vonnis van 27 november 2006 gevelde door de correctionele rechtbank in het kader van een strafrechtelijke vervolging, en waarbij de tenlastelegging wegens schijnhuwelijk leidde tot vrijspraak. De verwerende partij vervolgt dat de omstandigheid dat er geen tastbaar bewijsmateriaal werd aangevoerd in het kader van de toepassing van de strafwet niet in de weg staat dat op burgerlijk vlak kan worden geoordeeld dat de intentie op een duurzame huwelijksgemeenschap niet aanwezig was. Hierop herhaalt de verwerende partij een aantal motieven uit de bestreden beslissing om aan te tonen dat de echtgenoot van de verzoekende partij zijn verblijfsrecht verkregen heeft op basis van een schijnhuwelijk. De verwerende partij vervolgt dat de correctionele rechtbank oordeelde over de toepassing van de strafwetgeving en zich niet uitsprak over de geldigheid van het huwelijk. Daarenboven wijst de verwerende partij erop dat de correctionele rechter geen rekening kon houden met elementen die na de uitspraak aan het licht zijn gekomen, met name de geboorte van het kind L. en de aanvraag gezinshereniging met de 'traditionele' eega.

2.1.3. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen benadrukt dat hij niet bevoegd is om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cfr. RvS 7 december 2001, nr. 101 624). Bij deze beoordeling wordt de regelmatigheid van een bestuursbeslissing beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het betreffende dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

In casu wordt een visum gezinshereniging aan de verzoekende partij en haar kinderen geweigerd, daar de verwerende partij meent dat de echtgenoot van de verzoekende partij, in functie van wie de verzoekende partij haar visum aanvraagt, zijn verblijfsrecht op een fraudeleuze manier verworven heeft. De verwerende partij meent dat de echtgenoot van de verzoekende partij zijn verblijfsrecht op grond van een schijnhuwelijk verkregen heeft. De verwerende partij heeft deze conclusie gemaakt op basis van de gegevens in het administratief dossier, met name het verslag van de politie van 3 mei 2005 en het negatief advies van het parket van Antwerpen. Uit het verslag blijkt dat de echtgenoot van de verzoekende partij zijn Belgische echtgenote, S.G., ontmoet heeft in een dancing en er direct op aandrang om met haar te trouwen. Hij gaf haar een kus op de mond en vertelde dat het gewoonte was in zijn land van herkomst om 's anderdaags te trouwen. S.G. was hiermee niet akkoord, waarop de echtgenoot van de verzoekende partij haar naar huis gevolgd is. Daar zou hij opnieuw op een huwelijk aangedrongen hebben en haar bedreigd hebben. Voorts blijkt uit het politieverlag dat S.G. ook het slachtoffer werd van lichte geweldplegingen en dat zij onder morele dwang de nodige formaliteiten vervuld heeft voor het huwelijk. In het politieverlag staat ook dat S.G. voor alle kosten van het huwelijk diende in te staan, dat de eerste huwelijksnacht geconsumeerd werd, maar dat daarna L. de slaapkamer voor hem alleen opeiste. Het parket van Antwerpen heeft op 22 juni 2009 aan de verwerende partij meegedeeld te zullen overgaan tot dagvaarding in nietigverklaring van het huwelijk van de echtgenoot van de verzoekende partij met S.G., de eerste echtgenote van de echtgenoot van de verzoekende partij. Het is op basis van het huwelijk met S.G. dat de echtgenoot van de verzoekende partij een verblijfsrecht in België verkregen heeft, wat niet wordt betwist. Uit het administratief dossier blijkt geenszins dat de verwerende partij op de hoogte werd gebracht van de inhoud van het correctionele vonnis van 27 november 2006 dat noch door het parket, noch door de verzoekende partij werd meegedeeld aan de verwerende partij voor het nemen van de bestreden beslissing. Men kan van de verwerende partij niet verwachten dat zij het vonnis opvraagt op basis van de loutere melding in het strafregister van de echtgenoot van de verzoekende partij dat hij werd veroordeeld voor het misdrijf "opzettelijke slagen en verwondingen" rekening houdend met het gekend politieverlag en het uitgesproken negatief advies van de procureur des Konings die formeel stelt over te gaan tot dagvaar-

ding in nietigverklaring van het eerste huwelijk van de echtgenoot van de verzoekende partij. Op basis van deze gegevens is het niet kennelijk onredelijk om de verzoekende partij en haar kinderen een visum gezinshereniging te weigeren. De door de verwerende partij verrichtte feitenvinding voor het nemen van de bestreden beslissing is zorgvuldig geschied en het oordeel van de verwerende partij was, gelet op de feiten die haar gekend waren op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing, correct.

Waar de verzoekende partij in haar verzoekschrift verwijst naar het vonnis van de 51ste kamer van de rechtbank van eerste aanleg te Brussel van 27 november 2006, benadrukt de Raad dat dit vonnis niet in het administratief dossier opgenomen is. Uit het vonnis blijkt tevens dat de verzoekende partij geen betrokken partij was bij deze gerechtelijke procedure. Bovendien heeft de vrijspraak betrekking op de tenlastelegging *“tussen 5 mei 2004 en 3 mei 2005, Met bedrieglijk opzet of met het oogmerk om te schaden, in authentieke en openbare geschriften, in handels- of bankgeschriften, of in private geschriften, valsheid gepleegd te hebben, hetzij door valse handtekeningen, hetzij door namaking of vervalsing van geschriften of handtekeningen, hetzij door overeenkomsten, beschikkingen, verbintenissen of schuldbevrijdingen valselijk op te maken of door ze achteraf in akten in te voegen, hetzij door toevoeging of vervalsing van bedingen, van verklaringen of van feiten die deze akten ten doel hadden op te nemen en vast te stellen, namelijk met het bedrieglijk opzet zijn verblijf in het land onrechtmatig te vergemakkelijken, een huwelijksakte en aller er uit voortvloeiende documenten te hebben laten opstellen en te hebben ondertekend voor S.G. en L.R. (...) terwijl het nooit de bedoeling was een duurzame verbintenis aan te gaan; en met hetzelfde bedrieglijk opzet of hetzelfde oogmerk om te schaden van de gezegde valse stukken gebruik gemaakt te hebben werende dat ze vals waren;”* Daargelaten de vraag naar de wettelijke bewijswaarde en de gevolgen van de kracht van gewijsde dat aan dit correctioneel vonnis kleeft, blijkt evenmin uit het administratief dossier dat in 2006 het parket van Brussel een strafrechtelijke procedure tegen de echtgenoot van de verzoekende partij opgestart heeft dat gevolgen zou kunnen hebben op de verblijfstoestand van de echtgenoot van de verzoekende partij en dat inzake deze strafrechtelijke vervolging een rechterlijke uitspraak geschied is. Voorts maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat de verwerende partij op het moment van het nemen van de bestreden beslissing op de hoogte was van dit vonnis en hiermee rekening kon houden. Het gegeven dat het parket van Antwerpen de verwerende partij verkeerdelijk ingelicht heeft, kan de verwerende partij niet verweten worden omdat in het administratief dossier ook geen stukken aanwezig waren die het tegendeel konden aantonen. Bijgevolg kan er geen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel in hoofde van de verwerende partij weerhouden worden.

De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerend motief aan op grond waarvan deze werd genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag en naar de redenen waarom de afgifte van een visum gezinshereniging geweigerd wordt.

Met haar betoog maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen. De verzoekende partij maakt geen schending van de motiveringsplicht aannemelijk.

Gelet op hetgeen voorafgaat maakt de verzoekende partij ook geen schending van het “gezag van gewijsde”, bedoeld wordt kracht van gewijsde in hoofde van de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing, aannemelijk.

Het middel is ongegrond.

2.2. In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag ter bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM)

2.2.1. De verzoekende partij stelt dat de bestreden beslissing een inmenging vormt in haar privé- en gezinsleven en dat van haar kinderen en in hun recht op een familiaal leven, en dient in overeenstemming te zijn met artikel 8 EVRM. Het begrip gezinsleven in artikel 8 EVRM sluit de relatie in van de verzoekende partij en haar kinderen met de heer L.R. De verzoekende partij vervolgt dat de weigering van de afgifte van een visum gezinshereniging dan ook een inmenging vormt van het openbaar gezag in het gezinsleven van de verzoekende partij. Door in te breken in het gezinsleven

van de verzoekende partij en haar kinderen wordt op onevenredige wijze inbreuk gemaakt op hun recht op eerbiediging van hun gezinsleven, meent de verzoekende partij. De verzoekende partij vervolgt dat de bestreden beslissing zou inhouden dat zij samen met haar twee kinderen wordt gescheiden van haar man. Dat een scheiding van duizenden kilometers uiteraard zware morele en psychologische schade zou teweegbrengen, en het gezinsleven op ernstige wijze zal ontwrichten. De verzoekende partij meent dat de verwerende partij hiermee geen rekening gehouden heeft.

2.2.2. De verwerende partij stelt dat de verzoekende partij niet duidelijk maakt op welke wijze de bestreden beslissing een aantijging zou betekenen van de ingeroepen internationale rechtsregel. Voorts stelt de verwerende partij dat de verzoekende partij niet aantoonbaar dat haar gezinsleven zich op het Belgische grondgebied zou moeten afspelen. De verwerende partij meent dat het tegendeel uit het feitenmateriaal blijkt. De verzoekende partij stichtte haar gezinsleven in Kosovo, huwde er en geeft blijk van de volle belevenis van haar eerst traditioneel, later burgerlijk huwelijk buiten de grenzen van de Europese Unie.

2.2.3. Artikel 8 EVRM omvat het recht op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven en luidt als volgt:

"Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Waar de verzoekende partij de schending aanvoert van artikel 8 EVRM dient erop te worden gewezen dat deze verdragsbepaling erop gericht is om het individu te beschermen tegen een willekeurige overheidsinmenging in het gezinsleven. Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens te Straatsburg blijkt dat uit artikel 8 EVRM een aantal positieve verplichtingen voor de staat voortvloeien en de overheid een effectief respect dient te betonen voor het gezinsleven. De omvang van deze positieve verplichtingen die op de overheid rusten, is evenwel afhankelijk van de precieze omstandigheden die eigen zijn aan elke individuele zaak. Wanneer het recht op een gezinsleven wordt ingeroepen in het kader van een betwisting over de verblijfs-wetgeving, dient geduid te worden dat de positieve verplichtingen van de overheid begrensd zijn. Een staat heeft immers het recht om de toegang tot het grondgebied te controleren. Wat betreft de aangevoerde relatie tussen de verzoekende partij en haar partner moet benadrukt worden dat uit artikel 8 EVRM kan geen algemene verplichting voor een staat afgeleid worden om de keuze van de gemeenschappelijke verblijfplaats van partners te eerbiedigen of om een gezinsvorming op het grondgebied toe te laten (EHRM, Gül v. Zwitserland, 19 februari 1996; J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds.), *Handboek EVRM Deel 2 Artikelsgewijze Commentaar*, Volume I, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, 754-756).

Uit de bepalingen van het tweede lid van artikel 8 EVRM blijkt dat het recht op eerbiediging van het gezinsleven niet absoluut is. Artikel 8 EVRM staat een rechtmatige toepassing van de bepalingen van de Vreemdelingenwet dan ook niet in de weg (RvS 9 oktober 2001, nr. 99.581). De verzoekende partij laat na aan te tonen dat de correcte toepassing van de Vreemdelingenwet een inmenging, laat staan een niet-toegelaten inmenging, in haar privaat en familiaal leven zou uitmaken. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezinsleven van de verzoekende partij niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari 1996, Gül/Zwitserland, 22 EHRR 228). Bovendien, opdat een vreemdeling zich op artikel 8 van het EVRM zou kunnen beroepen, moet er immers niet alleen sprake zijn van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en diens familie, het moet ook bijzonder moeilijk zijn voor de vreemdeling om in zijn land van herkomst een familieleven te leiden (J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds.), *Handboek EVRM deel 2 Artikelsgewijze Commentaar*, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, p.754; RvS 20 juni 2008, nr. 2923 (c)). Te dezen toont de verzoekende partij dergelijke onmogelijkheid niet aan. Wel integendeel blijkt uit het administratief dossier dat de verzoekende partij al een kind van haar echtgenoot had voor deze laatste in het huwelijk trad met een Belgische echtgenote, vervolgens tijdens dit huwelijk een kind met haar echtgenoot verwekte en de verzoekende partij na haar in haar land aangegaan huwelijk met

haar echtgenoot nog verschillende maanden talmde om een visum gezinshereniging aan te vragen: haar huwelijk dateert van 4 augustus 2008 en haar aanvraag van 9 maart 2009.

Het middel is niet gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig mei tweeduizend en tien door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. BEELEN